

2017/2018

HOTELÁK

Školský časopis I

Hotelová akadémia

Ľudovíta Wintera

Piešťany

Milí študenti,

je tu nové číslo Hoteláka! Teší nás, že ste si naň našli čas. Prinášame Vám súhrn zaujímavostí a aktivít zo života našich študentov v 1. polroku školského roka 2017/18.

V tomto čísle hoteláckeho občasníka nájdete:

Začiatok alebo koniec? (Slovo na záver od minuloročných piatakov)	3
Letom – svetom (reportáže a zážitky z exkurzií - Brazília, Osvienčim. Praha)	4
Byť na chvíľu textárom	20
Beseda so spisovateľom	21
Hotelák – 2-násobný majster sveta	21
Sluha dvoch pánov	23
Zamyslenie sa nad schopnosťou človeka prispôbiť sa zmenám súčasného sveta	24
Tri najúspešnejšie poviedky literárnej súťaže S úsmevom je svet krajší	25
Pozvánka na GastroVianoce 2017	30

Prajeme príjemný čitateľský zážitok!

Začiatok či koniec?

(Slovo na záver od minuloročných piatakov)

(Niekoľko slov na rozlúčku, ktoré odznali počas slávnostného ukončenia maturitných skúšok.)
Vážený pedagogický zbor, milí spolužiaci!

Stretávame sa pri tejto slávnostnej príležitosti ukončenia štúdia na strednej škole. Som veľmi rada, že vám týmto spôsobom môžem povedať pár slov.

Je to vlastne koniec? Či začiatok? Myslím si, že z oboch trochu. Áno, niečo sa končí. Ale za koncom vždy prichádza niečo nové. Nový začiatok.

Pred piatimi rokmi sa všetko začalo. Po prvýkrát sme sa stretli. Pamätám si ten deň presne. Slnéčné utorkové ráno. Nové tváre. Lavica pod oknom. Boli sme deti plné otázok a niektorí aj strachu z neznáma.

Netrvalo dlho a začali sme si zvykať. Zistili sme s kým si rozumíme, s kým menej. Ktorý predmet sa nám páči najviac, ktorý profesor má k nám najlepšiu prístup. Samozrejme, nie vždy je prvý dojem pravdivý a správny. Ale čas vždy ukáže.

Ako to už býva, zažili sme krásne i neľahké momenty.

Medzi najkrajšie patrili určite výlety, lyžovačka, ale aj drobnosti, ktoré ma presvedčili, ako veľmi vás všetkých mám rada a vždy sa môžem na vás spoľahnúť.

Dnes sa tu stretávame opäť – opäť zmätení. Opäť koniec, ďalšia etapa v našich životoch. Niektorí veľmi múdri raz povedali, že koniec je len novým začiatkom. Aj keď je nám veľmi ľúto, že končia stredoškolské časy, naše drobné starosti, ktoré boli, ako zistíme neskôr, veľmi nepodstatné. Končí odpisovanie úloh od spolužiakov, už nebude nikoho zaujímať. Končí aj naša trieda ako celok. To však neznamena, že nemôže prísť niečo lepšie.

Jedny dvere sa zatvoria, iné sa otvoria. Nikto nevie, čo nás za nimi čaká, čo si život pre nás pripravil. To je jeho krása, zaujímavosť a rozmanitosť. Preto by som bola rada, keby ste sa poučili z chýb, ktoré sme spravili, a odniesli si do života to najlepšie.

Vážení absolventi, nebuďte smutní! Spomínajte na krásne chvíle, ale nezabudnite žiť prítomnosťou a budúcnosťou. Aj nová etapa v našich

životoch raz skončí a po nej opäť príde nová. Ďalšie konce a ďalšie začiatky.

Vážení pedagógovia, na záver by som vám chcela povedať jedno veľké ďakujem. Veď povedzme si, nemali ste to s nami vždy ľahké. Ďakujem za obrovskú trpezlivosť, pochopenie a toleranciu, za to že ste nás pripravili do našich nových začiatkov.

Na záver by som vám všetkým chcela popriať v nových začiatkoch veľa úspechov, radosti a nezabudnuteľných zážitkov!

Patrícia Kleimanová V.B

Letom – svetom

(reportáže a zážitky z exkurzií - Brazília, Osvienčim. Praha)

Môj kávový sen

Človek začína, spoznáva a učí sa stále. Aj u mňa bol začiatok.

Prečo káva? Baristike som sa začala venovať ako druháčka na našej škole, teda zatiaľ len dva roky. Prvým podnetom bolo, keď som v kaviarni hotelovej akadémie videla, ako sa chalani stretávajú a pripravujú kávu. Bolo to na konci druhého ročníka. Vtedy som si povedala, že po prázdninách musím aj ja začať chodiť do rozbiehajúceho sa krúžku.

Na začiatku tretieho ročníka chalani získali potrebný inventár a

s pomocou pána profesora zvolali študentov. Chceli im ukázať, ako vyzerá v baristický krúžok a čo sa môžeme naučiť. Odhodlala som sa a prišla som sa pozrieť. Začali s prípravou espressa, neskôr pripravili mliečne nápoje a dali nám možnosť si to vyskúšať. Skúsila som. Neskôr pokračovali ukážkou alternatívnych príprav, kde nám vysvetlili, že vynikajúcu kávu si môžeme pripraviť aj doma bez drahej techniky. Sama som všetkému ešte veľmi nerozumela a bolo ťažké všetko pochopiť počas dvoch vyučovacích hodín. Povedala som si: áno, chcem vedieť o káve a jej príprave viac. A tak som tu...

Keď si človek myslí, že už

vie, príde na staré známe sokratovské: „Viem, že nič neviem.“ Vždy sa mám čo učiť, vždy mám čo spoznávať.

A ako som sa dostala na kávovú plantáž do Brazílie? Vďaka súťažiam, ktoré škola podporuje. Súťaže organizovala Academy of coffee a vďaka nim a zároveň s nimi som bola aj na kávovej plantáži. Konala sa séria viacerých súťaží, každá z nich sa boduje a na záver sa všetky body spočítajú. Hlavnou výhrou je môj splnený kávový sen - **Brazília**.

Sao Paulo – Octavio café

Naša cesta za kávovým dobrodružstvom začala v Sao

Paole. Na letisku nás už čakal vodič, ktorý nás priamo odviezol do centra mesta

k nádhernému a najväčšiemu coffeeshopu v Sao Paule do „Octavio café“, ktoré má tvar kávového zrna. Atmosféra v Octavio café hneď upútala moju pozornosť. Hmýriaci sa ľudia a šum slov, ktorý sa niesol v celom priestore. Prišli sme tam práve na obed, keď bola najväčšia špička a každý si vychutnával svoju šálku kávy s príjemnou spoločnosťou. Baristi za barom pracovali ako o život, s cieľom pripraviť tú najlepšiu šálku kávy každému hosťovi, čašníci pobežujúci v priestore prinášali hotový produkt - voňavú a chutnú kávu.

výborne aj v espresse, aj vo mliečnom nápoji.

Hneď po uspokojení našej potreby po dlhej ceste si vychutnať dávku správne pripravenej kávy, sa dostal na rad aj obed. V jedálnom lístku sme našli kávový steak.

Samozrejme, nikto z nás nemohol odolať. Veď predsa čo je s kávou, nikdy nemôže byť zlé! Neodolateľná

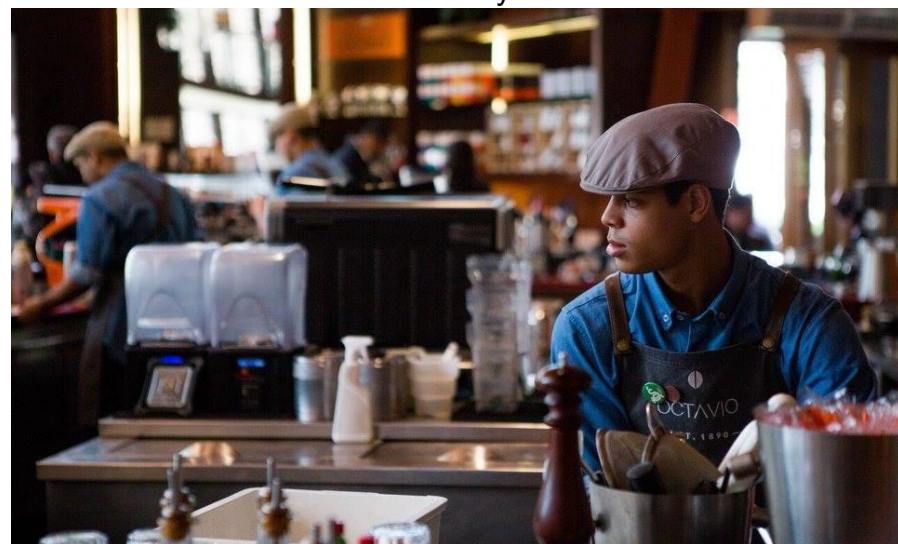
dostatok času, aby sme preskúmali viac. Tak sme aspoň sledovali krásy Sao Paula z auta, ale s myšliou už na kávovej plantáži.

Farma O'Coffee

Ešte v ten istý deň po krátkom lete brazílskym vnútrozemím, nás šofér z letiska zaviezol priamo na farmu O'Coffee.

Privítali nás nezabudnuteľným spôsobom: spoločnou večerou ako vo veľkej rodine, počas ktorej sme sa vzájomne spoznávali. Na ďalší deň sme si prezreli sídlo O'Coffee, kde sa nachádzala aj obrovská farma. Pustili nás aj za bar a mali sme možnosť vyskúšať si prácu s ich produktami, rôzne alternatívne metódy prípravy kávy a tiež prácu s kávovarom.

Ale to bol len začiatok...

Po prehliadke krásneho dvojpodlažného priestoru, dekorovaného zmysluplnými obrazmi, čo dodávalo celému priestoru správny šmrnc, prišiel čas aj na našu šálku kávy. Sadli sme si k baru a po výbere rôznych druhov priprav kávy sme sledovali prácu baristov. Všetci sme chceli ochutnať všetko, ale to, bohužiaľ, nejde. V mlynčeku mali práve zmes yellowcatuai a acaia 100% arabiky z Brazílie, ktorá chutila

kombinácia! A ešte navyše, tanier bol ozdobený kávovými čerešňami a kávovými listami. V Octavio café sme sa zdržali dosť dlho, a preto sme nemali

Konečne! Neuveriteľne som sa tešila na prehliadku celej farmy. Ukázali nám mladé kávovníky, ktoré budú mať prvé plody až o tri roky. Už bolo po zbere kávy, a tak sme na stromoch nevideli kávové čerešne. Ešte chvíľočku som musela počkať, kým uvidím kávovú čerešňu! Ale nevadilo nám to, lebo sme vedeli, že nás čakajú ďalšie farmy v iných častiach Brazílie.

Dozvedeli sme sa, ako sa treba starať nielen o každú rastlinku, ale aj o pôdu, ktorá rastlinám dodáva potrebné živiny. Videli sme aj časť banánovej plantáže, je tiež súčasťou kávovej farmy, malé

banány, ktoré majú dozrieť až v januári. Ale našli pre nás aj malé, sčasti dozreté banániky, ktoré sme mohli ochutnať. Tiež sme videli obrovské vodné nádrže, ktoré pomáhajú pri zavlažovaní a spracovaní kávy, od spomínanej banánovej plantáže až po domčeky rodín žijúcich na

farme. Po prehliadke všetkých kútov farmy, sme si mohli kúpiť vzorky kávy, ktoré pestujú.

Večer sme boli pozvaní na oslavu, ktorú organizujú každý mesiac pri rôznych príležitostiach, ako sú sviatky rôznych svätcov, meniny či narodeniny členov farmy. Tancovali sme v rytme brazílskych piesní. Krásne spestrenie programu a zároveň spoločná rozlúčka s farmou.

V tretí zároveň pre nás rozlúčkový deň sme si prezreli priestory na skladovanie a praženie kávových zŕn. Na obed už sme odchádzali a mali pred sebou ďalšiu dlhú cestu. Musím priznať, že som mala slzičky na krajíčku pri lúčení a fakt sa mi odtiaľ nechcelo odísť, ale zároveň som vedela, že necelú štvrtinu výletu mám ešte pred sebou.

Parana

Plní smútku, ale aj nadšenia sme sa vrhli na sedemhodinovú cestu autom do Lodriny. Tešili sme sa na spánok a vedeli sme, že ráno nás čaká ďalší zaujímavý program.

Ráno som autobusom spolu s ostatnými účastníkmi z Argentíny, Kórey a HongKongu cestovala do IAPAR centra - Agronomický inštitút mesta Parana, ktoré je zároveň aj výskumným centrom kávy. Táto inštitúcia sa venuje výskumu kávovníka už 45 rokov. Skúmajú rôzne odrody a zároveň ich krížia, aby boli čo najviac odolné voči hmyzu, vlhkosti, zlým podmienkam. Absolvovali sme

niekoľko poučných prednášok. Potom sme navštívili dve veľmi zaujímavé miesta inštitútu.

Prvým bolo kávové múzeum kávovníkov z rôznych miest Brazílie a druhým ich vlastná farma, na ktorej pestujú krížené kávovníky a testujú ich, ako sa správajú voči hrozbe prírodných faktorov. Nabití novými informáciami sme pokračovali v našom ďalšom putovaní.

Oblasť obratníka Kozorožca

Z Parany sme cestovali do Jacarezinho. Tu sme sa konečne na dlhšiu dobu aj ubytovali.

Hlavný program sa už odohrával v oblasti obratníka Kozorožca - konkrétne v regiónoch Sorocabana a Norte Pioneiro. Tieto regióny sú domovom tisícok fariem, ktorých obyvatelia sú oddaní svojmu dedičstvu – pestovaniu kávy. Ich práca je však veľmi náročná a kvalita pestovania a dopestovanej

úrody častokrát nie je ocenená.

Asociácia Capricornio

Preto vznikla asociácia Capricornio, ktorá pomáha stovkám malých farmárov z celej oblasti. Capricornio bola založená Edgardom Bressanim, ktorý je prezidentom Brazílskej asociácie kávy. Ďalším spoluzakladateľom je Luiz Saldanha. V súčasnosti reprezentuje tretiu generáciu vlastníkov kávovníkovej plantáže Fazenda California. Tretím spoluzakladateľom a partnerom je José Antônio Rezende, vďaka ktorému má každý farmár šancu žiť naplno. Mali sme rôzne prednášky na rôzne témy: od agronomických postupov, cez pestovanie, produkciu, spôsob ako sa kávové zrná správajú v kávových zemepisných šírkach a ako to ovplyvňuje výslednú chuť kávy, ktorú pijeme.

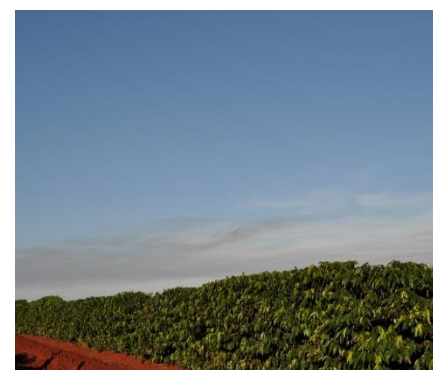
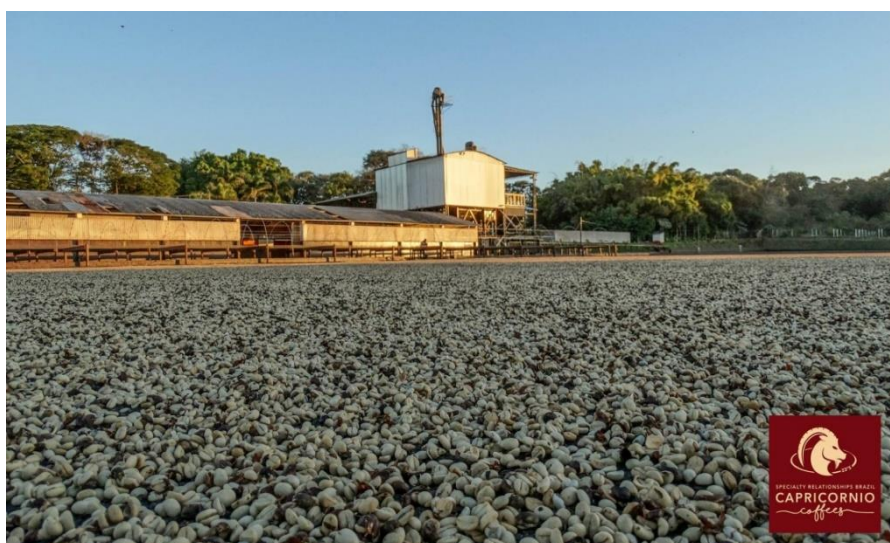
S José Antônio Rezendem sme sa zase presunuli k farmárom. Jeho prezentácia bola zameraná na konkrétne príbehy farmárov. Najviac nás zaujal príbeh o farmárovi, ktorý predal poslednú sliedku (svoje jedlo), aby si mohol kúpiť pár hektárov pôdy na pestovanie kávy. Teraz všetok svoj zárobok investuje do opravy domu a do jedla pre svoju rodinu.

Taktiež sme mali teóriu a prax zameranú na zber kávy a spracovanie po zbere.

káv z misiek cuppingovou lyžicou, hodnotí sa celá škála senzorických vlastností) zamerané na zistenie minimálnych rozdielov, ktoré dokážu ovplyvniť výslednú chuť kávy. Jeden z cuppingov bol zameraný na rôzne variety kávy, konkrétne typy spracovania Natural, Pulped Natural a Fully Washed. Každý z týchto procesov ovplyvňuje výslednú chuť

Farma California

Luiz Saldanha, jeden zo zakladateľov asociácie, nám ukázal jeho Farmu California. Prezreli sme si spracovateľskú stanicu a na vlastnej koži sme si vyskúšali ako prebieha zber kávy.

A konečne sa mi splnil jeden z mojich snov! Konečne som ochutnala kávovú čerešnu! Ako jej chuť opísať? Káva je predsa ovocie a tak chutí sladko, veľmi podobne ako naša čerešňa.

V California coffee estates sme absolvovali rôzne cuppingy (degustácia vzoriek

kávy. Posledný cupping bol zameraný na vzorky káv od odlišných farmárov. Rozdelení do skupín účastníkov stáže z rôznych kútov sveta sme si tiež prakticky vyskúšali praženie kávy.

Farma Fazenda Bananal

Ďalšia farma - Fazenda Bananal. Nedokážem slovami slovami opísať, aké to bolo úžasné ! Človek to naozaj musí zažiť !

Farma patrí už štvrtej generácii rodiny. V súčasnosti na nej žije matka s dcérou. Celý svoj život zasvätili svojmu rodinnému dedičstvu, čoho dôkazom je pamätné múzeum ich rodiny.

Fakt, že na farme žijú len ženy, dýcha z každého rohu farmy. Všade ručne vyšívané obrúsky, záclony alebo dekorácie. Vzácnych hostí si uctievajú tradičnými jedlami a strieborným rodinným inventárom, čo sme na vlastnej koži aj zažili pri spoločnej večeri v ich nádhernom dome.

Keď mi pri odchode mama majiteľky s obrovskou láskou

veľkorysťou začala rozprávať detailnejšie o kávovej plantáži a múzeu, z očí mi kvapla nejedna slza:

„Ste tu vítané hocikedy, kedy prídete, dvere a našu náruč máte otvorenú“.

Nedokážem opísať moje pocity slovami. Všetko, čo som zažila, ma posunulo o neuveriteľne veľký krok ďalej. Nová kultúra, spoznávanie nových ľudí, získanie nových

informácií, nových vedomostí a poznatkov, skutočností, ktoré je potrebné riešiť, o čom som nikdy ani len nemala predstavu!

Mnoho odborníkov - baristov sa na tieto zaujímavé miesta nikdy nedostane. Získať vedomosti z čítania môže každý z nás, ale vidieť a spoznávať svet kávy reálne je obrovský rozdiel.

Dostala som sa veľmi blízko a oveľa hlbšie k spoznávaniu kávy od zrna až po šálku (from seed to cup).

Už nedopustiť nikdy viac! (Reportáž z exkurzie v Osvienčime)

V dňoch 7. – 8. septembra 2017 sme sa my - študenti III.C triedy zúčastnili exkurzie v Poľsku. Na tento „výlet“ sme sa tešili od 2.ročníka. Cesta bola dlhá a unavujúca, ale zvládli sme to.

Hneď prvý deň exkurzie sme navštívili koncentračný tábor v Osvienčime a Birkenau. Prinášame zopár faktov,

dojmov a fotografií z tohto smutného a desivého miesta. Počas druhej svetovej vojny bolo zavraždených šesť miliónov osôb bez rozdielu veku a pohlavia len z jediného dôvodu: boli Židia. Symbolom tohto bezprecedentného zločinu sa stal vyhladzovací tábor Osvienčim, kde bolo zmarených 1,5 milióna

ľudských životov, prevažne Židov, ale i politických väzňov, vojnových zajatcov a Romov. Pred šesťdesiatimi rokmi, 12. mája 1942, sa na tomto mieste uskutočnila podľa niektorých zdrojov prvá masová vražda Židov pomocou plynu. Na fotografii je mapa miest, z ktorých transporty smerovali do Osvienčimu.

Tábor Osvienčim

(po nemecky Auschwitz) založili na rozkaz druhého muža nacistického Nemecka, šéfa jednotiek SS i gestapa Heinricha Himmlera z 27. apríla 1940 v blízkosti rovnomenného poľského mestečka. Prvých väzňov - predovšetkým Poliakov väznených z politických dôvodov - sem zavliekli v júni 1940 a využívali ich na otrockú prácu.

Marec 1941

Himmler rozkázal vedľa kmeňového tábora postaviť druhý rozsiahlejší komplex, ktorý nazvali Osvienčim II - Birkenau, ten sa stal najväčším vyhladzovacím centrom európskych Židov. V marci 1942 v neďalekých Monoviciach zriadili tábor Osvienčim III, kde si nemecká firma L.G. Farben zriadila továreň na výrobu syntetického kaučuku. K Osvienčimu patrilo aj viac ako 40 pracovných táborov.

Vyvrážďovanie Židov

začalo už v júni 1941 v Sovietskom zväze a od roku 1942 sa rozšírilo do Poľska a zvyšku Európy. Prvý koncentračný tábor pre politicky nepohodlných Nemcov založili v marci 1933 v Dachau, iba dva mesiace po tom, ako sa Adolf Hitler stal ríšskym kancelárom. Prvým vyhladzovacím táborom sa v decembri 1941 stalo poľské Chelmno.

Na vraždenie od začiatku - a to i v ďalších táboroch v Belzecu, Sobibore a Treblinke -

používali oxid uhoľnatý z výfukových plynov alebo z tlakových fliaš.

Na fotografii sú prázdne plechovky plynu cyklón B.

V prvej plynovej komore

V Osvienčime I v septembri 1941 prvý raz vyskúšali na stovkách sovietskych zajatcov

a ďalších väzňoch vražedné účinky cyklónu B - látky bežne používanej na deratizáciu. Od konca marca 1942 začali do Osvienčimu prúdiť židovské transporty s nacistami ovládaných krajín. Od októbra

1942 do októbra 1944 do táborov v

Osvienčime deportovali viac než 46-tisíc väzňov z Terezína. Obeťami poslednej veľkej vlny deportácie do Osvienčimu sa stali od mája do júla 1944 maďarskí Židia.

Po príchode transportu na rampu v Birkenau sa konala

tzv. selekcia, pri ktorej dôstojníci SS rozhodovali o tom, koho vezmú na prácu (teda na „Vernichtung durch Arbeit“ - vyhladenie prácou), a koho pošlú priamo do plynových komôr. Tie boli maskované ako sprchy, ktoré mali obete presvedčiť, že ide o dezinfekčné opatrenie pred prácou.

Nápis „Arbeit macht frei!“

Práca oslobodzuje - nad hlavnou bránou osviečimského kmeňového tábora, bol ukážkou nacistického cynizmu. Jednou z najsmutnejších kapitol tábora boli lekárske pokusy robené na väzňoch nacistickými lekármi. Neblaho známym sa stal hlavne „Biely anjel“ Jozef Mengele.

Z Osvienčimu utieklo i niekoľko väzňov

Najznámejším prípadom bol útek dvoch slovenských Židov - Alfreda Wetzlera a Waltera Rosenberga (Rudolf Vrba), ktorí po prvý raz podrobne informovali svet o prežitých hrôzach. Nielen ich požiadavka, aby spojenci bombardovali tábor a železničné trate vedúce do

Osvienčimu, však zostala nevypočutá.

Na začiatku ofenzívy Červenej armády

V januári 1945 nariadilo velenie SS evakuáciu tábora a takmer všetci schopní pohybu (z desiatok tisíc žijúcich väzňov) boli prinútení k tzv. pochodu smrti do iných

táborov. V táboře zostali len chorí. Stovky z nich príslušníci SS krátko pred

oslobodením zavraždili, iní zomreli hladom a vyčerpaním. Keď 27. januára 1945 vstúpili príslušníci 60. armády prvého ukrajinského frontu do tábora, našli tu 7650 „tieňov“, teda chorých a vyčerpaných väzňov vrátane detí.

Veliteľov tábora Rudolfa Hössa a Arthura Liebehenschela a 22 bývalých dozorcov poľský súd odsúdil na smrť a v roku 1947 ich popravili. Vo Frankfurte nad Mohanom bolo v rokoch 1963 - 1966 odsúdených ďalších 22 Nemcov za zločiny spáchané v Osvienčime

Sme radi, že sme mohli absolvovať túto exkurziu spolu s triednou profesorkou Mgr. Tatianou Drahovskou a pani profesorkou Mgr. Dianou Jánošíkovou.

Za všetkých študentov III.C
triedy Alica Hmiráková

Opäť stovežatá

Ako každý rok sme sa my - piatáci vybrali na exkurziu do Prahy. Exkurzia bola z odborných ekonomických predmetov, ktorú zorganizovali a na nás dohliadali pani profesorky Ing. Zelenayová, Ing. Sklárová, Ing. Lipková a Ing. Fialová.

Po úspešnom nalodení sa na palubu autobusu sme mohli vyraziť. Už počas cesty bola zábava v plnom prúde – počúvali sme pesničky a dokonca sme si aj spoločne zaspievali. Keď sme e po dlhej ceste dorazili do Prahy, rozdelili sme si izby v internáte a mali sme si ísť ľahnúť. Kto by to robil? Jasné, že sme nešli. A aj sme tak ráno vyzerali! Po raňajšej kávičke, ktorá nás, vďaka Bohu, prebudila, sme mohli absolvovať pripravený program.

Počas dvoch dní sme mali pocit, že sme videli snáď celú Prahu. Aj naše nohy mali ten pocit. Navštívili sme hotely Bohemia Grand Praha, Boscolo Hotel Prague, Le Palais Art Hotel Prague, Andel'S By Vienna House Prague Hotel, Vienna House Diplomat Prague a Esplanade Prague. Videli sme, ako by mali hotely vyzeráť a tiež sme sa mohli nahliadnuť do izieb. Myslím, že to bolo veľmi zaujímavé, pretože

málokedy máme príležitosť vidieť, ako fungujú prestížne hotely počas vrcholnej sezóny. A chceli by sme poďakovať aj personálu, ktorý bol veľmi milý a ochotný.

Po návšteve hotelov sme začali s prehliadkou historickej časti mesta. Sprievodkyňa bola úžasná a odpovedala na všetky naše otázky. Po prehliadke mesta sme videli nádherné predstavenie Luskáčik pri Krížikovej fontáne. Umelci nám ukázali, ako sa dá spojiť balet, hudba a fontána. Od údivu sa nám otvárali ústa.

Na druhý deň sme si prezreli Vysokú školu hotelovú a absolvovali prednášku na tému Súčasné trendy v cestovnom ruchu. Náš

program ďalej pokračoval návštevou múzea voskových figurín Grévin, kde sme sa mohli odfotiť s Johnom Lennonom či Albertom Einsteinom. Úžasná bola plavba loďou po Vltave. Po nej nasledoval výstup lanovkou na Petřín, z ktorého sme prešli pešo k hradu. Prešli sme sa po nádvorí a po starých zámockých schodoch.

Myslím, že exkurzia bola skvelá a odniesli sme si z nej mnoho zážitkov. Chcem poďakovať našim pani profesorkám za to, že mali s nami trpezlivosť, keď sa nám už od únavy veľmi nechcelo, za ich starostlivosť a skvelý prístup. Práve vďaka nim bola exkurzia zaujímavá a úspešná.

Všetci piatáci

5. A

5. B a 5. C

5. B

5. D

Oddych

Martina Fischerová 5. A

Byť na chvíľu textárom...

Kto z nás nemá rád hudbu? Keď som sa svojich študentov pýtala, ktorý druh umenia preferujú, takmer všetci odpovedali, že hudbu. A rozhodnutie bolo na svete. Tohtoročný Európsky deň jazykov ovládli piesne. Vybrali sme piesne v anglickom, nemeckom a francúzskom jazyku. Vašou úlohou bolo cudzojazyčné piesne preložiť do slovenčiny čo najoriginálnejšie, ale podmienkou bolo zachovať význam. Počas októbra sme zhromažďovali vaše originálne výtvary a zhodnotili sme, že najlepšie preklady znejú takto:

KEĎ SME BOLI MLADÍ

Vyzeráš ako film,
znies ako pieseň,
moja láska,
pripomínaš mi časy,
keď sme boli mladí.

Ešte sa to neskončilo,
záleží mi na tebe,
záleží aj tebe na mne?

Nechaj ma si ťa vyfotiť
v tomto svetle,
je posledný čas na to,
byť tými, kými sme bývali.

Už pomaly starneme,
znepokojuje ma to viac ako predtým,
som rozzúrená.

Bolo to ako film,
ako pieseň,
môj Bože,
pripomínaš mi časy,
keď sme boli mladí

Terézia Budkeová, 1.A

Hranice

Kto je vnútri, kto je vonku?
Mám svoju zónu. Nesmiete prejsť.
Vo vzduchu je vzduch,
tu sa stretáva zem so zemou.
Čo sa deje v krajinách
a ich hraniciach?
Je tu frontex a ich protivníci,
ploty, zbrane, konferencie o utečencoch.
Stredozemné more sa stáva masovým
hrobom.
Sú tu hranice.
Vedie to k nacionalizmu
s bláznivými následkami.
Odhlásim sa, dajte mi pas,
kde stojí „obyvateľ tejto zeme“,
Volajte ma naivnou, je mi to jedno,
ale to mi stačí!
Hľadám krajinu, v ktorej sú si
všetci rovní svojou štátnou príslušnosťou.

Prihlásim sa,
chcem pas, v ktorom stojí „obyvateľ tejto
zeme“.
Prosím, povedzte mi, kam ďalej.
Zatvorím dvere a užívam si ticho.
Každý má svoju hranicu, ktorá ho obklopuje.
Zavrie sa a chráni.
Prečo sú hranice štátov tak dobre chránené?
Nemusíte utekať medzi krajinami,
ale pred ľuďmi.
Nesmú byť vyrobené z ostnatého drôtu,
ale z úcty.
Má to hranice.

II.D 2. skupina

Výhercami sa stali: Terézia Budkeová z I.A za preklad anglickej piesne When we were young, kolektív 2. skupiny II.D za preklad nemeckej piesne Grenzen a Barbora Szalayová z V.A taktiež za preklad nemeckej piesne Grenzen. Srdečne im blahoželáme a dúfame, že sa aj naďalej budú aktívne zapájať do súťaží v cudzích jazykoch.

Beseda so spisovateľom Antonom Laučekom

Príjemné stretnutie so spisovateľom spestrilo autorské čítanie príbehov, veselých i vážnych, z útlých knížiek - Iba tak, s rozprávaním osobných zážitkov z obdobia, keď učil na strednej škole. Príbehy i zážitky boli podané vtipne, s jemným ironickým nadhľadom vyvolávajúcim úsmev, pretože ako povedal samotný autor, úsmev je potrebný, lebo dokazuje, že srdce človeka je doma.

Pre náš školský časopis pán spisovateľ dodal:

Je známe, že kto veľa číta, veľa vie. Taký človek je potom aj prirodzene vzdelaný, nebude robiť otroka za minimálnu mzdu, lebo patrí k šľachte ducha. Okrem toho, že veľa vie, ovláda aj pravopis, lebo 95% ľudí má hlavne vizuálnu pamäť, čiže on sa naučí gramatiku bez toho, aby sa bifľoval pravidlá.

Tiež si rozšíri slovnú zásobu a dokáže bez problémov štylizovať. S "čítavcom" je radosť rozprávať sa, lebo rozhovor s ním obohacuje. Skúste sa rozprávať s hlupákom, ktorý neprečítal ani jednu knihu a ešte sa tým aj chváli. Veľmi sa od opice nelíši, veď dokáže jedine napodobňovať a používa predovšetkým prvú signálnu sústavu. Tá je charakteristická

hlavne pre zvieratá. Na dorozumievanie sa mu stačia len zvuky a signály. Napr. hm, joj, haha, hihi, super, wau, ee, d'...

Druhá signálna sústava robí človeka človekom, pomocou nej sa tvoria vety a súvetia, učí nás myslieť, zmysluplne tvoriť,

učí nás empatii, zmyslu pre umenie a krásu.

Takže treba sa rozhodnúť, čím chcem byť, aké schopnosti chcem rozvíjať.

Aby sme nakoniec neskončili hojdajúci sa v konároch...

Anton Lauček

Michal Polakovič, študent 3. ročníka HAL'W 2-násobný MAJSTER SVETA!

5.-8. septembra sa v talianskych Benátkach konali majstrovstvá sveta v dračích lodiach. Prvý školský týždeň tak žiak 3.B, Michal Polakovič, vymenil

lavicu za dračiu loď a vypádoval **11 medailí**. Michal v konkurencii 1600 športovcov zo 16 krajín sveta preteká za český tím Dragon Force. Vďaka úspechom

v rýchlostnej kanoistike bol zvolený do desiatkovej aj dvadsiatkovej posádky juniorov i mužov, a do dvadsiatkovej mixovej posádky mužov a žien. V týchto kategóriách nastúpili na tratiach 200m, 500m, a 2000m.

Hneď v prvý deň pretekov získal Michal na trati 500m **2 tituly majstra sveta**. Prvú zlatú medailu vybojoval v posádke 20mix senior, druhú v 10mix junior. V kategórii 10men junior získal tím Dragon Force striebro. Zbierku medailí z 500m trate doplnili 2

bronzové medaile v kategórii 20men senior a 10men senior. Druhý deň sa pretekalo na 200m trati. Michal s tímom Dragon Force znova zabojovali a znova sa umiestnili na medailových pozíciách. V kategórii 20mix senior a 10mix junior strieborná priečka, v posádke 20men senior bronzová.

Majstrovstvá sveta sa končili najdlhšou 2000m traťou, kde zopakovali medailovú bilanciu z predchádzajúceho dňa a vypádlovali 2 strieborné medaile v kategórii 10men junior a 10mix junior, jednu bronzovú v kategórii 20mix senior.

Lepšiu bodku za úspešnou pretekárskou sezónou si ani nemohol priať.

Michal je úspešný reprezentant Slovenska v rýchlostnej kanoistike. Minulý školský rok zvládol skĺbiť školu aj športovú

prípravu pod vedením Mariána Ostrčila vo VŠC Dukla a cez letné prázdniny určite nezaháľal. Zúčastnil sa medzinárodnej regaty a juniorských majstrovstiev sveta, kde na olympijskej trati C2 1000m spolu s István Banai Tóthom obsadili krásne 4. miesto v B finále. V kategórii C2 s I.B. Tóthom sa Michal Polakovič stal aj 3násobným majstrom Slovenska na 1000, 500 a 200 metrovej trati. Na pretekoch slovenského pohára si vynikajúcimi výsledkami vybojoval 1. miesto v rebríčku slovenských juniorov.

Výsledky 2017

MSR dlhé trate C1 juniori 5000m 2. Miesto, C2 juniori 5000m 2. Miesto (D.Fekete)

Medzinárodná regata C1 500m 8.miesto

Veľká cena Komárna C2 5000m 1.miesto (A. Vrškový)

Trenčianska regata C1 200m 3.miesto, C2 200m 1.miesto (A.Vrškový), C1 6000m 1.miesto

Novácka 500vka C1 500m 1.miesto, C2 500m 2.miesto (A.Vrškový), C1 200m 2.miesto, C2 200m 2.miesto (A.Vrškový)

Samaria Cup & Memoriál V. Gálisa C1 200m 2.miesto

MSR krátke trate C1 1000m 4.miesto, C2 1000m 1.miesto (I.Banai Tóth), C1 500m 7.miesto, C2 500m 1.miesto (I.Banai Tóth), C1 200m 3.miesto, C2 200m 1.miesto (I.Banai Tóth)

MAJSTROVSTVÁ SVETA JUNIOROV C2 1000m 4.miesto B-finále (celkové 13.miesto)

SLOVENSKÝ POHÁR 1.miesto – kanoje juniori

Sluha dvoch pánov

Pri príležitosti Medzinárodného dňa študentstva pre nás vedenie školy pripravilo návštevu divadelného predstavenia talianskeho dramatika Carla Goldoniho v interpretácii Divadla Jána Palárika z Trnavy

Sluha dvoch pánov je jedna z najpopulárnejších a najúspešnejších hier, ktoré

uvádzajú divadlá po celom svete. Hlavnú postavu sluha Truffaldina vynikajúco a vtipne stvárnil Peter Trník, pričom za jeho výkonmi nezaostávali ani predstavitelia ďalších úloh. Zaujímavosťou bola živá hudba, ktorá sprevádzala celé predstavenie.

Truffaldino si trúfa naozaj na všetko. Každú situáciu a každý problém rieši originálnym a najmä vtipným spôsobom.

Bola by to krása, ak by na to neprišli! A keby na to prišli?

Čo sa môže stať? Nič. Keď ma vyhodí jeden, zostanem u druhého. Namôjveru, ja to teda skúsím! Aj keď by to vydržalo len jeden deň, skúsím to! Za tú skúsenosť to stojí!“

V charaktere Truffaldina nájdeme hlupáctvo i prešibanosť. Správa sa hlúpo a bez uvažovania, ale ak ide o jeho osobný záujem je bystrý a vypočítavý.

Truffaldino spôsobuje mnohé zmätky, hrá dvojité úlohy sluha, vyvedie množstvo bláznivých kúskov, zamiluje sa do slúžky Smeraldiny. V závere sa prizná k svojmu nápadu - slúžiť súčasne dvom pánom. Prežili sme vtipné a zábavné dopoludnie, plné humoru, komických zámen, omylov a nedorozumení.

Ako hovorí sám Truffaldino:

„Nie je to paráda! Koľko sluhov hľadá pána a ja mám hneď dvoch! Čo teraz? Nedá sa predsa slúžiť dvom pánom? A prečo nie? Nebolo by krásne slúžiť obom, brať dva platy a dostávať dva obedy?“

Sme schopní prispôbiť sa rýchlym zmenám v súčasnej spoločnosti?

(Zamyslenie sa nad niektorými zmenami v spoločnosti a našou schopnosťou sa na ne adaptovať.)

Človek je tvor veľmi prispôsobivý a vnímavý tvor. Napriek tomu, nie každý z nás má schopnosť napredovať s dobou. Čím to bude? Vekom? Vzdelaním? Alebo spoločnosť dnes napreduje niekoľkokrát rýchlejšie ako my stíhame vnímať?

V dnešnom svete sme obklopení veľkým množstvom technológií. Žijeme v spoločnosti, kde ľudskú prácu nahrádzajú stroje – automaty, roboty, ktoré dokážu prácu vykonávať efektívnejšie a dokonalejšie. Všetky zariadenia však potrebujú, aby ich nastavil a riadil človek. Častým problém, ktorý sa vyskytuje, je práve neznalosť manipulácie s nimi a nastavenie správnych technológií. Preto výrobné podniky musia investovať značnú čiastku peňazí do zaškolenia svojich pracovníkov, čo nie je vždy najekonomickejšie rozhodnutie.

Zmeny zaznamenávame aj v komunikačných technológiách. Naši starí rodičia si spomínajú len na pevné telefonické linky, ktoré veru nemala každá domácnosť. Dovoľte sa niekomu na druhej strane mesta bola vzácnosť, dnes bežná realita. Nerozumejú našim dotykovým smartfónom, rôznym

aplikáciám alebo ako možno z malej škatuľky alebo telefónu počúvať hudbu. Nechápu, ako je možné vidieť cez obrazovku niekoho, kto sa nachádza na druhom konci sveta. Nestíhajú zo všetkých strán prijímať všetky nové informácie a poznatky, ktoré im dnešná doba ponúka.

Všímam si aj dnešnú mladú generáciu. Každý mladý človek pozná počítač, internet a rôzne počítačové programy na tvorbu prezentácií. Ale úprimne, koľkí z nás ich skutočne vedia ovládať? Koľkí z nás sa skutočne vedia orientovať v počítačových systémoch? Veľký počet študentov, ba aj mojich spolužiakov, nevie ovládať prácu s počítačom. Neustále pribúdajú nové aktualizácie, novinky, vylepšujú a menia sa systémy a ľudský faktor nemá inú možnosť ako sa učiť a spoznávať nové systémy. Mladí sa nestíhajú prispôbovať aktualitám, a preto majú s ovládaním počítačových systémov medzery.

Inak to napríklad nie je ani s módou. V módnom svete sa každý deň dejú nevyspytateľné zmeny a neustále prichádzajú od svetových návrhárov nové trendy. Ten, kto pravidelne sleduje módné trendy, drží vždy krok s dobou? Niektoré

časti oblečenia, ktoré sa nám v minulosti nepáčili, si dnes bez problémov dokážeme obliecť.

K veľkému obratu dochádza pri zmene sociálneho statusu človeka. Napríklad veľká výhra v lotérii. Množstvu ľudí však chýba finančná gramotnosť, nevedia hospodáriť prostriedkami, ktoré náhle získali. Majú radosť, že si môžu dopriať luxus, čím zachádzajú do extrémov a reálne hodnoty odsúvajú. Tento typ ľudí určite nevie čeliť spoločenským zmenám.

Povýšenie v práci je udalosť, ktorú chce zažiť každý zamestnanec. Nie každý si však uvedomuje všetky následky. Povýšenie neznamena len vyšší plat a miesto v lepšej kancelárii, ale najmä množstvo novej a zodpovednej práce, ktorá prichádza s povýšením. V mnohých prípadoch sa stáva, že predčasne povýšení zamestnanci nie sú schopní uniesť váhu zodpovednosti a povinností. A presne to je dôvod ich zlyhávania.

Spoločnosť napreduje mľľovými krokmi a niekedy nám chvíľu trvá, kým dokážeme novinky spracovať a adaptovať sa na zmeny, ktoré nám ponúka.

Šimon Janík V.B

S úsmevom je svet krajší

V minulom školskom roku sa konala literárna súťaž na tému S úsmevom je svet krajší. Uverejňujeme tri víťazné príbehy.

Babka zlodějka

1.miesto - Martina Fischerová V.A

Deň ako každý iný.

Rozhodla som sa ísť na prázdniny babke. Ani by som nešla, ale odkedy sme kúpili dedkovi mobil stále mi vypisuje a vyvoláva, že tam nechodím. On si asi myslí, že nemám čo robiť, že nechodím do školy.

No, nič. Konečne som sa ako tak pobalila a môžem ísť. Idem sa ešte rýchlo rozlúčiť s mamou.

„Ahoj, mami, prídem v nedeľu,“ hovorím.

„Čau Macík, nezabudni napísať, keď budeš v Hlohovci. Napíš, aj keď nastúpiš do autobusu, aj keď už budeš u babky a...“

„Dobre, mami,“ poviem prerušujúc ju, „zavolám ti, keď už budem u babky. Nebudem ti predsa volať každých 5 minút.“

„Okej,“ povzdychne si, „a máš všetko? Aj tie časopisy, čo babka chcela? Aj tú čokoládu? A nechceš si niečo zobrať do autobusu na jedenie? Rezne?“

„Preboha, mami, ja nejdem na severný pól, ale babke! Tá ma viac jedla ako Jednota. Idem už, čau.“

„Pa, zlatko a pozdravuj babku.“

Konečne. Už som myslela, že sa odtiaľ nedostanem. Dúfam, že stíham autobus. Už ho vidím! Do Ríma! Zase nestíham!

Chvalabohu, už vystupujem. Čerstvý vzduch! Celý čas som sedela vedľa takého dedka. Smrdel neskutočne. Skoro som hodila tyčku.

Ešte ani zazvoniť nestíham a už mi dedko otvára dvere. Zase sledoval spoza okna.

„Martinka, vitaj u nás. Aká bola cesta?“ pýta sa ma.

Upozorňujem, že bývajú od nás asi 15 minút autobusom.

„Úchvatná, taký dedko vedľa mňa smrdel.“

„Možno predtým ťahal žumpu,“ hovorí dedko zadúšajúc sa od smiechu.

„Kde je babka?“

„Veď ju poznáš, ide repríza Slečny Marplovej, tak pozerá.“

„Šak už to videla aspoň tridsaťkrát,“ pretáčam očami.

V kuchyni začnem vykladať veci.

„Toto je pre babku, čokoláda a časopisy.“

„Ale načo ste si robili starosti.“

„Prosím ťa, aké starosti. Nejdeme do záhrady?“

„Ja už nejdem, ide futbal. Barcelona a Real Madrid.“

„Jaj, okej.“

Bože, dedko a jeho futbal.

Idem si do záhrady. Po ceste hladkám sliepky. Áno, vážne hladkám sliepky. To ich dedko tak rozmaznal. Prídem na koniec, kde je môj orech. Dedko mi na ňom spravil posed, takže tam môžem ležosiť.

Vyhupnem sa hore a opriem sa o konár. Toto milujem. Pokoj a ticho. Úplne úžasné. Tu mi ani wifi nechýba.

Relaxujem si a pozerám sa na polia.

„Čo to...“

Ty vole! Nejaká babka ide s táčkami. Okej, divné. Začala ma zaujímať. Normálne z fúrika vytiahla lopatu a začala tam hádzať hlinu. Kokso! To už, čo je! Kradne hlinu! Zomriem! Naložila si plný fúrik a išla s tým, pravdepodobne do jej záhrady. Tá babka je ako vzpierač. No nič, nechám ju tak.

Opriem sa naspäť a pokračujem v ničnerobení.

Len tak mrknem očkom do strany a pohľad mi znova padne na tú babku.

Ona ide znova!

Kokso, otočila to sedemnášťkrát. No, mňa šľahne! To je aká dračica!

Zoskočím zo stromu a utekám dedkovi.

„Dedko, kokso, taká babka...“ lapám po dychu.

„Poko, vydýchaj sa. Čo sa deje?“

„Taká babka, more, ona išla 17-krát s táčkami a kradla hlinu z poľa!“

„Jáj, no, to je taká šibnutá. Ona to už robí týždne!“

„Ale hlinu!“

„Si na Slovensku.“

Pozriem na dedka a chytím záchvat smiechu.

„Íha, Šúrovce, taká kriminálna dedina!“

„Ale hybaj!“

Zvyšok prázdnin som presedela na orechu a počítala som, koľkokrát tá babka táčkuje hlinu. Podľa mňa to už je svetový rekord!

Hneď ako som prišla domov, povedala som o tom mame. Nemohla sa prestať smiať. Veď, ani sa jej nečudujem. Ale aj tak ma najviac dostal telefonát, keď dedko volal. Chápete, tá babka obvinila môjho dedka a ešte suseda Joja, že oni kradnú hlinu. Ešteže som si to vtedy zapisovala. Dedko ukázal zošit starostke a tá sa s ňou pôjde porozprávať. Som zvedavá, ako to dopadne. No, minimálne sa z nej smeje celá dedina. Tak na toto budem ešte dlho spomínať.

Sused

2. miesto – Martina Ješková II.A

Je normálny deň v 3.A triede na gymplí. Deň je ešte mladý a profák ako vždy mešká na hodinu. Zrazu sa len rozleteli dvere a do triedy vošla nová profesorka. Vysoká, mladá, blond, vyobliekaná a o pár rokov staršia od chalanov, ktorí okamžite začali o nej rozprávať nemravné reči, už len keď ju videli. Normálne im už aj oči slintali!

„To je zasa kto? Kde je náš starý matikár? Veď nám nemá nik suplovať!“ Majka šepľala Katke, ktorá s ňou sedela.

„Nemám ani šajnu, asi si len pomýlila triedu a odíde,“ odvetila Katka a ďalej sa venovala odpisovaniu správ asi piatim chalanom.

Profesorka však neodišla. Práve naopak. Odložila si kabelku na katedru a veľkým písmom napísala na tabuľu svoje meno a predstavila sa.

„Dobrý deň, žiaci, volám sa Agáta, športujem a odteraz vás budem učiť matematiku. Možno matiku neznášate alebo sa tu budete nudiť, ale naučíte sa veľa vecí, ktoré vám budú v podstate nanič.“

Chalani sa zasnívali a baby prevrátili očami.

Zmazala svoje meno z tabule a zasadla za katedru.

„Teraz sa mi všetci pekne predstavíte. Povieť meno a činnosť, ktorú máte radi. Pekne po laviciach, aby sme nikoho nevynechali!“

Otvorila kabelku a vybrala z nej mobil, aby odpísala. Odložila ho späť a pokračovala v zoznamovaní sa. „Ja som Miša a veľmi rád mám bicyklovanie,“ ozval sa Michal z poslednej lavice a žmurkol na novú matikárku, aby sa jej zapáčil. Ona ho však ignorovala a nahla krk dopredu ako náznak toho, aby sa predstavil študent vedľa Miša.

„Pani profesorka, prečo neukazujete na žiakov prstom?“ všimla si jej správanie Mirka.

„Viete, študenti, je to neslušné a po druhé, k tomu sa viaže taká zaujímavá historka, mám vám ju povedať?“ usmiala sa.

„Áno, prosím! Len sa neučme!“

„Dobre teda, keď chcete. Ešte keď som vyučovala na priemyslovke, chodievala som domov strašne podráždená. Zlí študenti, dúfam, že tu to tak nebude!“

„Nie, nemusíte sa báť, my chceme počuť tu historku, prosím!“

„Prišla som domov a doma muž rozvalený na gauči pred telkou, pozerá hokej. Povedal som mu, nech to vypne a išla som do kuchyne robiť večeru. Ale keď som ho prišla skontrolovať, či ju vypol, tak asi viete, že nevypol. Naštvala som sa, ukázala som na televízor a skríkla na muža. Televízor sa vypol sám od seba! Tak odvtedy neukazujem na študentov prstom, lebo by sa vyplí,“ zasmiala sa s celou triedou. „Ale späť k predstavovaniu. Ty, vedľa Miša?“

„Takže ja som Juro“

„A čo ťa baví? Alebo akú činnosť máš najradšej?“

„Prepáčte, ale s tým sa chváliť nechcem,“ odvrátil zrak a celá trieda sa otočila na neho a div neodleteli na Saturn z toho, ako v sebe všetci držali smiech.

„Nemusiš sa hanbiť, veď všetci máme nejaký koníček.“

„Dobre, rád si leštím dýku...“ prevrátil oči.

„Juro, ty nezbedník! Takto rozprávať pred novou pani profesorkou!“ napomenul ho Andrej, chalan, s ktorým sedel už od prvého ročníka na gympli.

„Ale ticho buď, nenamýšľajte si,“ nadýchol sa. „Ja za to nemôžem, že mám doma na výstave asi štyridsať dýk rôznych veľkostí, vieš, čo to je, každý druhý deň na nich utierať prach?“ Juro zvažnel.

Matikárka len pokrútila hlavou a predstavili sa jej baby.

„Ja som Mat'a a rada čítam knihy.“

„Dominika, mňa bavia autá...“

„Ja som Gregor, ale hovoria mi Greg. Ja rád chodím von a užívam si život.“

„Počúvaj, strane mi pripomínaš môjho nebohého suseda Gužnáka, čo býval nado mnou v paneláku,“ zasa zaspomínala. „Vidíte, aj to vám poviem.“

„Zase ďalšia historka?“

„Áno, presne tak. Na vašom mieste by som počúval, je to zaujímavé. Takže, môj sused často pil a bol veľmi hlučný. Každý deň som počula trieskanie. Ale v jeden deň som nepočula nič, čo mi prišlo divné, ale nejako obzvlášť ma to nezaťažovalo, tak som išla spať. Ráno bola aj na chodbe tma, čo som sa čudovala, pretože sused zvykol zapínať svetlo na schodisku. Keďže bola zima, tma bola ešte väčšia. Rozhodla som sa, že pôjdem potme. Zišla som dolu schodmi a o niečo som zakopla. Spadla som akoby do nejakej vane alebo čo. Spadla som na nejakú čudnú chladnú vec.“

„A čo je na tom vtipné?“ spýtala sa Dominika.

„To len teraz príde,“ utrela si slzu a pokračovala.

„Preľakla som sa a hneď zasvietila, aby som zistila, čo to je. Skoro som skolabovala, bolo to nevládne susedovo telo uložené v rakve! Radšej som to už neriešila a utiekla som hneď do roboty. Doteraz neviem, či sa mám na tom smiať alebo plakať.“

„To sa ako toto môže niekomu stať?!“ vyzvedala Mať a so slzami v očiach.

„Život je proste taký, dobré v zlom. On zomrel, ale aspoň mám s ním pekný zážitok.“

Zazvonil zvonček, akonáhle Agáta odišla z triedy, chalani si už o nej začali hovoriť.

„Vôbec nevyzerá na to, že by mala muža!“ začal Mišo.

„Ale videl si ten zadok?“ pozdvihol Juro obočie.

„Slovenská Nicki Minaj! Ale v dobrom!“ zahlásil Mišo a skoro mu vyletela ochutená minerálka nosom.

Geniálny nápad

3. miesto - Silvia Bašová IV.B

Vedci. Pod týmto pojmom si predstavíme nejakých ľudí v plášti s okuliarmi, ktorí skúmajú, ako vznikol vesmír. Ale toto je príbeh o úplne inom vedcovi.

Bol múdry, ale nezasvätil život skúmaniu vedy. Žije pokojný život. Pracuje ako profesor fyziky na univerzite. Keďže nemá svoju polovičku, s ktorou by trávil voľný čas, po práci chodí na pivo a relaxuje pri futbale. Ako každý chlap.

Avšak to, čo mu v živote chýbalo, bola láska. Chcel by milujúcu ženu a deti. Niekoho, inak povedané, kto sa oňho bude starať, prať mu a variť. Neuveriteľné!

Zúfaly chodí každý deň do krčmy. Už ani nechce chodiť inde medzi ľuďmi. Len čaká, že všetko k nemu príde samo.

Raz sedel za barom s priateľmi a krčmár sa mu prihovril:

„Počuj, Jano! Načo ty máš titul? Ved' si vyučený vedec. Prečo sa pipleš s deckami na univerzite?“

„Neviem, či by sa mi chcelo robiť niečo iné. Musel by som vstávať skoro ráno, odchádzať z práce neskoro večer. Takto si život vedca nepredstavujem,“ odvetil mu Jano.

„Tak radšej mi tu budeš deň čo deň kňučať,“ odvetil krčmár a zazrel naňho ostrým pohľadom.

„Všetko ostatné je veľká námaha.“

„To skôr sa to pivo premení na ženu, než si niekoho nájdeš,“ odfrkol mu krčmár a vrátil sa do práce.

Jano zdvihol hlavu. Čosi mu v nej zablysko. Dostal geniálny nápad. Zobral všetky svoje veci a ponáhlal sa domov. Jeho kamaráti sa divili, čo to do neho vošlo.

„Ak si nikoho nenájdem, jednoducho si svoju spriaznenú dušu postavím!“

Vytešený z vyslovenej myšlienky, pobral sa na čerstvý vzduch. Celou cestou domov premýšľal o tom, ako by mala „dotyčná“ vyzeráť, aké vlastnosti by mala mať.

Doma sa rozhodol pustiť do práce. Zišiel dolu do pivnice, kde mal zriadené malé laboratórium. Z času na čas ho využíval. Kreslil plány, zháňal súčiastky. Do práce chodieval minimálne. Z nej hneď domov.

Prešlo niekoľko rokov, odkedy sa rozhodol uskutočniť nový „projekt“. Samozrejme, že boli chvíle, kedy ani nedúfal v pozitívny výsledok. Snažil sa predsa stvoriť ženu, umelú inteligenciu. Dlhé bledohnedé vlasy, azúrové oči. Ružové, veľké pery. Jemná, hladká pleť. A postava? Ved' to všetci poznáme:

90x60x90.

„Ešte ani nechodí a už som za ňu utratil majland,“ povzdychol si.

Konečne nastal deň D! Svoju milú, ktorej dal meno Elizabeth, posadil na stoličku. Obliekol jej tričko a nohavice. Zapol spínač a napätý ako struna čakal, čo sa bude diať. Svojím výtvorom si bol taký istý a ... Nič sa nedialo. Sklamany z nenaplneného očakávania, opustil pivnicu.

Otvoril si dobre vychladené pivo, zapol televízor a sledoval futbal. Unudený, unavený zaspal. Keď sa prebudil, niečo sa mu nepozdávalo. Dom bol uprataný, čistý. Rozhliadol sa okolo seba. Nevidel nikoho, len z kuchyne cítil vôňu čerstvo uvareného obeda. Rozbehol sa a zrazu zostal stáť vo dverách so zatajeným dychom a vyplštenými očami. Neveril vlastným očiam. Vytúžená Elizabeth stála v zástere pri prestretom stole.

„Ahoj, miláčik,“ pozdravila ho jemných hlasom.

„Ahoj...,“ vyjachtal zo seba.

„Dúfam, že si sa dobre vyspal?“ usmievala sa.

„Ty ...“, nevedel, čo má povedať.

„Áno.“

„Počkaj, hneď sa vrátim.“

Elizabeth nestihla ani zareagovať a Jano už letel do krčmy. Dvere sa rozleteli.

„Chlapi, ja som to dokázal! Postavil som si svoju ženu!“ vrieskal na celú krčmu.

Krčmárovi padla fajka z úst.

„Netáraj!“ zahriakol ho.

„Vravím pravdu. Práve mi uvarila obed. Ha-ha-ha!“ smial sa a objednal si pivo.

Nikto mu, samozrejme, neveril. Neprekázalo mu to. Po pár pohároch sa vrátil domov. Nahnevaná Elizabeth sedela na sedačke.

„Kde si sa toľko motal?“

„Bol som v krčme za priateľmi,“ odpovedal s úsmevom na tvári.

„V krčme? Prečo chodíš do krčmy? Chceš dopadnúť ako opilec?“

„To sa určite nestane.“

Jano nechápal, čo sa deje.

„Už tam chodiť nebudeš!“ rázne vyslovila..

„Zakazovať mi to nemôžeš!“

„Ak chceš behať po krčmách, mal si si vziať za ženu pivo. Môžem aj odísť.“

„Nie, nie. Máš pravdu, nebudem tam už chodiť.“

Tešíme sa na stretnutie s Vami počas podujatia GASTRO VIANOCE 2017!

Trnavský samosprávny kraj
Hotelová akadémia Ľudovíta Wintera Piešťany

Vás pozýva na

GASTRO VIANOCE 2017

utorok	12.12.2017	13:00 - 19:00 hod.
streda	13.12.2017	9:00 - 18:00 hod.

Gastro Vianoce budú zároveň dňami otvorených dverí školy pre našich budúcich študentov. Čaká Vás široká škála gastronomických zručností, odbytových stredísk a výnimočných vianočných gastronomických zážitkov.

Zažite s nami jedinečné
gastronomické čaro Vianoc.

